

1922, tímto dnem byla také splatna kupní cena jeho a řídí se proto i přepočítací kurs tímto dnem.

Čís. 5123.

Byl-li objedнан adresář k dodání po vyjití, nebyl však po delší dobu dodán, mohl objednatel důvodně předpokládati, že se smlouvy sešlo. Dodatečnou lhůtu nebylo v t o m t o p ř í p a d ě třeba poskytovat.

(Rozh. ze dne 16. června 1925, Rv I 747/25.)

Žalovaná firma objednala dne 5. února 1920 žalobcův adresář pro Moravu a Slezsko. Adresář měl býti dodán »po vyjití«. Dne 28. března 1924 zaslal žalobce adresář i s účtem, žalovaná však přijetí odmítla. Žalobě o zaplacení adresáře procesní soud první stolice vyhověl, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jest zjištěno, že ke smlouvě došlo v základě objednacního listu ze dne 5. února 1920, že nebyla smluvena určitá lhůta dodací, nýbrž, že adresář měl býti zaslán ihned po vyjití a že byl žalované dodán dne 28. března 1924. Uváží-li se, že objednacní list jest upraven pro objednávku jedenácti různých publikací, z nichž dle podmínek ku konci připojených některé zasílají se ihned, jiné, mezi nimi také adresář pro Moravu a Slezsko, po vyjití, pak, že objednané dílo, adresář, dle své povahy má sloužiti k obchodním účelům, nutno míti za to, že žalovaná tuto nákladnou pomůcku objednala pro své obchodní potřeby v předpokladu, že jí bude moci použiti v dohledné době a ne snad teprve po několika letech. Že objednaný adresář vyjde skutečně v poměrně krátké době, mohla žalovaná předpokládati již ze srovnání s ostatními publikacemi, z nichž zejména adresář Čech byl již po ruce, to tím spíše, když nebylo ani tvrzeno, že jí bylo při objednávce vysvětleno, že vydání adresáře může se prodloužiti až na léta, což by byla vyžadovala již obchodní péče a slušnost (čl. 282 obch. zák.). Právem tedy odvolací soud usuzuje, že žalovaná z nepoměrně dlouhého otálení s vydáním adresáře mohla za to míti, že se smlouvy sešlo a že také přímo illoyálně opozdžené uplatňování smlouvy se strany smluvníka, který průtah zavínil, jest vyloučeno. Žalobce neomlouvá ani okolnost, teprve v dovolání uplatňovaná, že nemohl adresář dodat dříve, poněvadž nebyly přípravné práce skončeny a že mohlo býti k jeho vydání přikročeno teprve v roce 1924. S těmito možnými překážkami měl žalobce počítati již při ujednání smlouvy a upozorniti na ně v podmínkách, v nichž na své zájmy tak značně pamatoval. Neoprávněna jest výtká, že žalovaná měla dáti žalobci dle čl. 355 a 356 obch. zák. přiměřenou dodatečnou lhůtu k plnění, chtěla-li od smlouvy odstoupiti. Dovolatel přehlíží, že již povaha obchodu, o nějž jde, poskytnutí dodatečné lhůty vylučuje. Žalovaná nemohla přece poháněti vydání adresáře, jenž jí měl býti

dodán po vyjití. Bylo spíše věcí žalobce jako řádného obchodníka, aby žalovanou upozornil aspoň po objednavce na vyskytnuvší se překážky u vydání adresáře, z nichž se dal předvídati tak značný průtah, by se dle toho zařídila. Neučinil-li tak, pak právem mohla žalovaná za to míti, že se smlouvou sešlo.

Čís. 5124.

Zákonné zástavní právo pronájemcovo ku věcem vneseným nevztahuje se na svršky podnájemníka, třebaž byl členem rodiny nájemcovy.

(Rozh. ze dne 16. června 1925, Rv I 783/25.)

Žalovaný, majitel domu, pronajal byt manželům L-ovým, kteří dali z tohoto bytu jeden pokoj v podnájmu manželům M-ovým, svému to zeti a dceři. Pro dlužné nájemné zabavil žalovaný svršky manželů M-ových. Žalobě, domáhající se uznání vlastnictví k zabaveným svrškům a jich vyloučení z exekuce, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel spatřuje nesprávné posouzení právní v právním závěru, že žalobci jsou vůči manželům L-ovým v podnájemním poměru a že proto podle §u 1101 obč. zák. neručí svými svršky za nájemné, vymáhané proti manželům L-ovým. Míni, že tento právní názor jest v rozporu s účelem zákona, poukazuje ku materialím str. 196, a dodává, že novela (totiž třetí dílčí § 139) stanoví sice okruh osob, majetkem svým za nájemné ručících, úžeji, nežli tomu bylo v původním doslovu §u 1101 obč. zák., že však novým doslovem zákona postiženy mají býti právě osoby, u kterých jest se nejspíše obávati vylučovacích žalob. Považuje otázku, platí-li žalobci manželům L-ovým nájemné, stravují-li se samostatně, pro rozsouzení této rozepře za nerozhodnou, naproti tomu jest mu rozhodujícím zjištění odvolacího soudu, že žalobci jsou rodinnými příslušníky nájemníků L-ových a když skutečně sdílejí místnosti, které on pronajal L-ovým, bydlíce v jedné, že majetkem svým ručí podle §u 1101 obč. zák. za nájemné nájemníků L-ových. Nelze tohoto právního názoru dovolatelova sdíleti. Dovolatelův poukaz ku pramenům, podle kterých má se dostati pronajímateli úhrady i z majetku třetích osob, totiž nájemníkůvých, byt s ním sdílejících příslušníků, protože majíce z bytu užitek, mají sdíleti i nebezpečství vzájemného plnění a že při tom rozhoduje příslušnost k domácnosti v širším slova smyslu, — není případný v této věci, ve které podle zjištění jde o podnájemníky, užívající výhradně jedné světnice z bytu L-ových a platící L-ovým podnájem. Poněvadž jde o podnájemníky, jichž svršky ručí podle nynějšího práva pouze za podnájemné jich pronajímateli, nemá s hlediska §u 1101 obč. zák. okolnost, že tito podnájemníci jsou jinak členy rodiny L-ovy, nijakého významu, neboť zákon nevylučuje, by se i členové rodiny nestaly podnájemníky.